

פרשת אמור

מחודש

קדושת הכהן הוא בעצם ותפקידו הוא רק ליהרר שלא לאבדה

**וְקִדְּשֵׁתוּ בִּי אֶת לֶחֶם אֱלֹהֶיךָ הוּא מִקְרִיב קָדֹשׁ יְהִיָּה
לָךְ בִּי קָדֹשׁ אֲנִי יְיָ מִקְדָּשְׁכֶּם:** (ויקרא כ"א, ח)

קדוש יהיה לך. פירוש, כדי שיהיה קדוש, יהיה לך הכהן, פירוש הגה הוא שכל שכר על הדבר. ואומרו **בי קדוש**, פירוש לכל שקדמה לנו הידיעה כי הקדושה היא בחינה הנקנית בראון ובהשלמת החפץ והחשק בה, ולא בכפייה, ואין אומר הכתוב לכופו על הקדושה, לזה אמר **בי קדוש**, פירוש לא להמשיך לו הקדושה מחדש, שכבר הוא קדוש, אלא שלא לצד קדושתו. ואומרו **אני ה' מקדשכם**, נותן טעם לחיוב ישראלי בדבר זה, כי באמצעות קדושת כהן, ה' ברוך הוא משרה שכינתו בתוכו ומקדש אותנו, ואם אין כהן אין עבודה ואין מקדש ואין שוכן:

חביבות ישראל

(דבר אל אהרן ואל בניו ויגזרו מקדשי בני ישראל וגו'):
אמר אליהם לדרייתכם כל איש אשר יקרב מבין זרעכם אל הקדשים אשר יקדשו בני ישראל ליי וטמאתו עליו ונכרתה הנפש ההוא מלפני אני יי: (כ"ב, ג-ד)

אמור אליהם. בתורת כהנים אמרו, וזה לשונם: **'אליהם** אלו העומדים לפני ה' סיני, ע"כ. הוקשה להם יתור אמור אליהם, אם על האמורים בסמוך שהם הכהנים, לא היה צריך לומר, שעליהם התחיל לדבר וזה גמר המורה שהתחיל לדבר בה, ואם על ישראל, הלא לא הזכירו בסמוך, לזה אמר על העומדים בהר סיני, כי שם נדווגה אומה לאלהיה, וכשידבר סתם הדבר מובן שעליהם הוא אומר, וכפי זה הרי עונש זה הוא גם לישראל: **ואם** תאמר אם כן למה בכל התורה מזכיר **בני ישראל** בכל פרט ופרט, ולא הספיק לומר **דבר אליהם**, כבר אמרו ז"ל (ויקרא

ה' בחינות נפש רוח נשמה וחי' הם דרגות שמשיגים ע"י יגיעה

ובת בהן בי תהיה לאיש זר הוא בתרומת הקדשים לא תאכל: ובת בהן בי תהיה אלמנה וגרושה וזרע אין לה ושבח אל בית אביה בנעוריה מלחם אביה תאכל וכל זר לא יאכל בו: (כ"ב, יג-יד)

עוד יש לך לדעת כי כבודו יתברך מלא כל עולם ועולם ועד מתחת עולם, דכתיב (דברים לג כז) וּמִתַּחַת זֶרְעַת עוֹלָם, ואורו יתברך מאיר בארבע עולמות, הוא בסוד ד' אותיות שם הוי"ה ברוך הוא, יו"ד בעולם האצילות, ה"א ראשונה בעולם הבריאה וכו' ווא"ו בעולם היצירה, ה"א אחרונה בעולם העשיה. ואמרו ז"ל (זוהר ח"ג רי"ח) שחיונית המתנועע בבני אל חי הוא מאורו יתברך, דכתיב (דברים לג כז) בִּי חֵלֶק ה' עָמוֹ. גם קראם ה' בניו (שם יד א, אבות פ"ג מ"ד):

ד' הבחינות באדם יסודם בד' העולמות

עוד אמרו ז"ל (זוהר ח"א פ) כי בחינות החיוני שבאדם יתייחס אליו ארבעה כיוונים, יש שיקרא נפש, ויש שיקרא רוח, ויש שיקרא

השגת בחינה קדושה באמצעות היגיעה ה"ה בקנייה, ואופן ההשגה

עוד יס' לך לדעת, כי להיות שיש אדם שזוכה לכל המדרגות הקדושות, ויש שזוכה לשלש ויש לשתיים ויש לאחת, ומי שלא זכה אלא לנפש בעולם הזה ולא לרוח אין מעשיו מועילים כלום, כי אין כח בידו להשיגה למעלה, כי אין מחזיק בידו להטותה אלא באמצעות הרוח, אם יזכה לרוח באמצעות מעשיו הטובים יעלה הנפש למדרגת הרוח. ודע כי כאשר יעלה למדרגת הרוח הנה הוא קנאה במעשיו ונקרא הוא בעלה, והוא סוד אומרו (משלי כג ז) אם בעל נפש אפה, פירוש קנאה והוא שלו, באמצעות היגיעה והמושג מהיגיעה נעשה הרוח בעל נפש, כי עולה היא עמו ואוים הם בהדרגה ומקום תחנונו תחנונה, מפתו תאכל ומכוסו תשתה ובחיקו תשכב, וכן הרוח בערך הנשמה והנשמה בערך נשמתה. וקניית מדרגת בחינת הקדושות הלא הוא באחד משתי סיבות, או מלד המזריע, כי האב יפעיל כח עליון בצן כמו שפירשתי בפרשת ויחי (בראשית מט ג) בפסוק ראובן זכורי, או ללד התעלמות באמצעות עסק התורה, וכמו שכתב בזוהר הקדוש (ח"ג א:): בפרשת שור או כש או עז כי יולד (ויקרא כב כז), כי האדם יכול להשיג מה כפי התעלמותו בתורה וכו', אפילו יהיה במדרגה שאין למטה ממנה, אם יטרח ישיג הדרגות עליונות כפי שיעור היגיעה, יעוין שם דבריו:

גדר פגם החטא תלוי באיזה בחינה פגם

עוד יס' לך לדעת כי המסובב מחטא האדם גם כן ישתנה כפי מה שהיא בחינת האדם, כי אינו דומה פגם אשר יסובב לנפש כפגם הרוח ואשר הדרגות. כי פגם הנפש יסובב כליונו בסוד (ויחזקאל יח ז) הנפש החטאת היא תמות. ופגם הרוח אפילו לא יסובב אלא כתמים ונגעים יחשב פגם גדול, ולזה יאמר ה' עליו ויהיה פגםו אל האלהים אשר נתנה (קהלת יב ז) ודרשו רבותינו ז"ל (שבת קנב:) תנה לו כמו שנתנה לך, שזולת זה נדבקים בה סרכי הטומאה ויסבבה לגיוני הסטרא אחרת וימנעוה משוב אל מקומה הראשון. ופגם הנשמה הגם שלא יגיעה כשיעור הנזכר אלא יפחת אורה ממה שהיה, תכסהו כלימה, כי הכל כפי המציין והמתבין. ופגם נשמה לנשמה הגם שלא יגיע (עליה) [עדה] מהפגם ולא הפחתה אורה, אלא שיסובב שתלא ממנו שלא כרונה, כמו שאמרו בתיוקונים (ת"י ע' קד): בסוד פסוק (משלי יב כא) לא יאנה ללדיק כל און שמדבר הכתוב במי שיש לו נשמה לנשמה, וכשבא אדם לידי חטא מסתלקת הנשמה הקדושה שלא יאונה לה און, וסילוקה זה תקפיד עליו כפי ערך מעלתה, הא למה הדבר דומה למאכסן מלך בביתו וחוזר בו ומגרשו:

ב' בחינות התחנות אינם יכולים להנות מהקדושה

ואחרי הדיע ה' אותנו כל האמור, נוכל לומר כי הן הנה הדברים האמורים בכתובים. והתחיל לומר **ובל זר לא יאכל קודש** מדבר בשני עניני קודש, בקודש הקרבתות, ובקודש הנעלם שהוא שפע הרוחני מזון לבני אלהים. ואמר **תושב בהן ושכיר** לרמוז אל הרוח ואל הנפש, כי הרוח הוא **תושב בהן** פירוש כי בו מושב הנשמה הנקראת **בהן**, שהיא מדרגה העליונה, **ושכיר** גם כן הוא הנפש כי הוא הפועל כל מלאכות האדם, שני בחינות

נשמה, ויש שיקרא חיה בסוד (ויחזקאל א ט) **פי רוח החיה צאופנים** – ותקרא נשמה לנשמה. ואמרו אנשי אמת כי בחינה הבאה מאור עולם העשיה לכל היותו מועט ואין בו אלא כל שהוא מהחיות המנענע, והוא הוא שמרגיש במורגשות עולם הזה, ועשה ה' ככה לסיבת העולם להיותו גם, וזו תקרא **נפש**, והבא מאור עולם היצירה לכל היותו עליון מעולם העשיה הארתה גדולה ותקרא רוח, והבאה מאור עולם הבריאה תקרא נשמה לכל הדרגות, והבאה מאור עולם האצילות תקרא נשמה לנשמה:

והנה האדון ה' לבאות עשה התקשרות כל העולמות רוחני וגשמי באדם ישר, קשר כל הגשמיות וכל הרוחניות יחד, הגשמיות בנה ארבעה יסודות ושם שם לו חק הרוחניות מכל העולמות. ויש לך לדעת כי הגשמיות יתנגד לחיבור הרוחני יותר מהתנגדות אש ומים, לזה נתחכם ה' ברוח הוא וברא באדם מכון הראשון שהוא הנפש שאין בה אלא חלק מועט מהרוחניות, והשורה בתוכה בחינה עליונה ממנה שהיא בחינת הרוח, ונמצאת הנפש ממולעת בין הגוף ובין הרוח, כי אין הרוח עומד בגשם בלא אמצעים הנפש, וכמו כן הרוח ממליע בין הנפש והנשמה, כי הנפש בערך הנשמה שאורה רב כגוף לערך הרוח, וכן נשמה ממלעת בין הרוח ובין נשמה לנשמה. נמצאת אומר כי הנפש יכולה עמוד לבדה, והרוח בב', והנשמה בג', ונשמה לנשמה בד':

באמצעות התורה אפשר להשיג ולעלות מדרגות

עוד אמרו יודעי דעת קדוש (זוהר ח"ב נד:) כי התעלמות השלמים באמצעות לקח טוב אשר נתן לנו הבורא, הוא לעלות מדרגה התחתונה למדרגה שלמעלה ממנה, על זה הדרך נפש יעלה למדרגת רוח, ורוח למדרגת נשמה, ונשמה למדרגת נשמה לנשמה, וזו היא תכלית סיבת בריאת האדם, תן לחכם ויחכם. עוד אמרו ז"ל כי ההשגה בהעלאת זו תסובב שישלח אדם ידו ויהנה באדם העושה בשלו, והוא סוד (תהלים קכב ז) יגיע פפיד פי תאכל אפריד וטוב לך, פירוש האושר שלך והטוב שלך, והוא מאמר חז"ל שהנפש קודם ביאתה לעולם הזה אוכלת כבת בוגרת, ובחזרתה כבת נשואה:

כל הנבראים הרוחניים והגשמיים יונקים משפע הקדוש מעולם האצילות **עוד יס' לך לדעת** כי כל אשר יצר וברא ועשה ה', הכל עומד למזון ולמחיה מעולם העליון שאליו יקרא עולם האצילות, והוא אור היו"ד שבשמו יתברך, והמזון הוא יקרא קודש, והוא מקור החיות והאושר והטוב, והגם כי כל הנבראים יורד להם החיות, כי זולת החיות אין נברא והוא סוד אומרו (נחמיה ט ו) ואתה מתייה אלת פלם, עם כל זה ישתנה השפע בהתרחקותו כאשר ישתנה האומץ מן הארץ כשמתרחק מהיניקה, ועשה ה' ככה לתת לכל אחד כפי בחינתו וכפי אשר ישיג בטהרתו, גם לארץ הגשמית יתן לה ה' מים וזהו שפעה וחיותה והולידה והלמיחה. ועל דרך זה גם כן הוא שפע החיות של הנפשות והרוחות והנשמות ונשמות לנשמות כפי בחינותיה, כי לא כל הנפשות בהדרגה אחת, ולא כל וכו' שוות וכו', ואין לך נברא בין בגשמיים בין ברוחניים בין במלאכים העליונים בין בנפשות רוחות נשמות נשמות לנשמות שאינם כריכין לשפע הקדוש, אלא כל אחד כפי שורשו הקדוש:

פניני והירושי אור החיים הק'

אסור לרחם על הרשעים

וַיִּבְיֹאוּ אוֹתוֹ אֶל מֹשֶׁה וְשָׁם אָמַר שְׁלֹמִית בַּת דְּבָרִי לְמִטָּה דָן: (כז, יא). וְשָׁם אָמַר. צריך לדעת למה לא הזכיר שמה בתחלה כשהזכירו, עד הבאתו אל משה. ויש לומר בשני דרכים, האחד לשבח, על זה הדרך: **וַיִּבְיֹאוּ אוֹתוֹ אֶל מֹשֶׁה וְשָׁם אָמַר** וגו', פירוש גם היא מכלל המביאים. והאחד לגנאי: **וַיִּבְיֹאוּ אוֹתוֹ אֶל מֹשֶׁה,** ועל ידי הבאה זו נתחייבה, שהכתוב יפרסם אותה שאמו היא **שְׁלֹמִית**, וממוצא דבר אתה יודע כי נכמרו רחמיה על בנה, וכתב (משלי יב י) ורחמי רשעים אכזרי, לזה גילה אותה הכתוב כי זאת האשה וזה בנה. גם הזכיר שבטה, להטעם עצמו שכתבת, כי מן הסתם השבט ירחם ויעמוד לעזר הקרובים, ולזה אמרו במדרש (ויק' לז ה) 'גנאי לו גנאי לשבטו' וכו':

קנאת כבוד ה' חשוב כקיום כל התורה

וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל עָשׂוּ כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְיָ אֶת מֹשֶׁה: (כז, כג). קשה מזה מקום **ובני ישראל עשו** וגו' אחר שאמר **וַיִּבְיֹאוּ אוֹתוֹ אֶל מֹשֶׁה** וגו' וירגמו אותו **אֵבֶן**, הריני רואה שעשו את אשר צוה ה' ... : **או** ירצה שעל ידי מעשה זה שקנאו קנאת כבודו יתברך, העלה עליהם הכתוב גם כן כאלו עשו כל התורה, והוא אומרו **כַּאֲשֶׁר צִוָּה ה' אֶת מֹשֶׁה בְּדֶרֶךְ כָּל:**

שבח ישראל שהיו זריזים למצוות

או יאמר על זה הדרך, לצד שבמצות ה' למשה אמר (פס' יז) **הוצא את המקלל** שחוזר אל משה כי הוא יוציא אותו, והרגימה תהיה על ידי ישראל דכתיב **ורגמו אותו כל העדה**, וכאן אמר **וַיִּבְיֹאוּ אוֹתוֹ אֶל מֹשֶׁה** שחוזר אל ישראל המוזכרים בסמוך, ובא הכתוב לשבח לישראל ואמר **ובני ישראל עשו כַּאֲשֶׁר צִוָּה ה' לַמֶּשֶׁה**, פירוש לעשות הוא, קדמו הם בדברו אליהם ועשו אותו קודם שיעשהו משה, לצד הזריזות והמהירות לקיים מצות ה' וכו':

אביה תאכל, מה שאין כן נשמה שהשיגה עשות תורה ומצוות **שאוכלת יגיעה כאלה האוכל משלו:**

ואומרו וכל זר לא יאכל קודש נתן טעם למה אין ה' מרחם גם לנשמה להאכילה קודש בתורת חן וחסד, לזה אמר הטעם הוא **וכל זר וגו'**, ולזה נשמה שנדבק בה בחינת הרע הנקרא **זר לא תאכל**, לכל יאכל הזר ההוא הנדבק בה:

השבת א"א לדחות - אבל מועדים עפ"י ישראל

דִּבֶּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתֶּם אֵלֵיהֶם מוֹעֲדֵי יְיָ אֲשֶׁר תִּקְרְאוּ אֹתָם מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ אֵלֶּה הֵם מוֹעֲדֵי: שְׁשַׁת יָמִים תַּעֲשֶׂה מִלְאכָה וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שַׁבָּת שַׁבְתּוֹן מִקְרָא קֹדֶשׁ וְגו': אֵלֶּה מוֹעֲדֵי יְיָ מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ אֲשֶׁר תִּקְרְאוּ אֹתָם בְּמוֹעֲדָם: בַּחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן וְגו': (כג, ד-ה)

לומר שכלל זה גם כן קדושת יום השבת, אם יסכימו לדחות מיומו ליום אחר יתקדש על פיהם, לזה חזר ופירש **אלה הם מועדי ששת ימים וגו'**, פירוש אלה שהם שבתות הם **מועדי** מועדים שקבע הבורא, ואינם בגדר השתנות. וחזר לומר **אלה מועדי ה' מקראי קודש אשר הרשיתי אתכם שתקראו אותם אחס, בחודש הראשון וגו'**, פסח שבועות ראש השנה יום כיפור סוכות, אלו אין קדושתם לאל על פי ישראל:

אלו הודיע הכתוב שאינם ראויים לאכול מהמזון הנקרא קודש, לכל היותו מדרגה גדולה, ולא ולמד מה שכתב הרשב"י (זוהר ח"ב קכא: רע"מ ח"ג רנה) בהפרש שבין קודש לקודש:

ואמר **ובהן כי יקנה נפש וגו'**, פירוש בהן היא נשמה העליונה תקרא כהן, והזכירה בלשון זכר, לומר כי כיון שהגיעה לגדר זה תקרא במדרגת זכר, **כי יקנה נפש** כי באמצעות כשרון מעשיה קנתה גם הנפש והעלטה אותה למדרגתה ותקרא בעל נפש. **הוא יאכל בו** פירוש כי יזכה ליהנות גם הנפש מקודש מה שלא היה זה קודם עלייתה, ואמר הנפש ומכל שכן הרוח שהוא עליון מנפש. ואומרו **ויליד ביתו** יכיון אל נפשות הקדושה אשר נפלו מזמן קדמון והם מתזכרים באמצעות כשרון מעשה הדיקים, שהמעשה הטוב הוא כאלו השואבת להוליא **ניצוץ הטוב**, ויתחסו בשם ילידי הנשמה המזכרתם, ואמר הכתוב שגם הם יעלו עמה ליהנות מקודש:

ואומרו **ובת בהן**, מדבר הכתוב בנשמה שנפגמה ונטמאה במעשיה, שתפסיד הנאת הקודש, והוא אומרו **ובת בהן** שהיא הנשמה, **כי תהיה לאיש זר** שהוא ס"מ שחמדה מטעמותיו ותזנה אחריו, היא בתרומת הקדשים **לא תאכל**, דקדק לומר בתרומת, לומר שאפילו תרומת הקדשים לא תאכל תרי ממאה, ואין צריך לומר הקודש עצמו. ודקדק לומר **היא**, לשלול אחרת הבא משפטה בסמוך דכתיב **ובת**, וזה הוא עינוי הנפש, כשיחסר מזונה היא נשפלת ונחשך אורה וירד הדירה רחמנא לילן:

ואומרו ובת בהן כי תהיה אלמנה וגו'. מדבר הכתוב בזחינת נשמה לנשמה, שאין מגיעה דביקות הרע כל עיקר, אלא שהיא בורחת והולכת לה כמו שאמרנו, והוא מה שנתן טעם ב**בת-יהו' תלשא**, לומר כי בחינה זו מעולה ביותר, ולזה אין זר אתה כמו שאמרנו שעליה נאמר לא יאונה ללדיק וגו'. וקורותיה הם שתהיה **אלמנה וגרושה**, אמר **אלמנה**, כאשה שאין לה בעל הזן ומפרנסה כמו כן בעלה לא זן ולא מפרנסה בזמנות ובמעשים טובים. **וגרושה**, כי לכל שפוט ידו האדם לעבור פי ה' גרשה ממנו כמו שכתבנו, וזרע אין לה, שלא עשה פירות בעולם הזה. אף על פי כן **ושבה אל בית אביה** וחזרתה היא לאכול משלחן אביה כימי נעוריה שהיתה אוכלת בבוסה, **מלחם**

מועדי ה' וגו'. גזירת הדיבור. רבותינו ז"ל אמרו (תו"ס) 'כי הוא אשר תקראו אותם', פירוש כי מועדי ה' הם בזמן שיקראו אותם ישראל. וכריך לדעת למה חזר לומר **אלה הם מועדי**. עוד רריך לדעת למה חזר לזכות על השבת. ועוד רואה אני, שחזר לומר פעם שני אחר מצוות השבת **אלה מועדי ה':**

ונראה כי שיעור הכתובים הוא, שמתחלה היה כי עיקר המועדות תלוי בזמנים אשר יקראו אותם, וחש הכתוב שיטעו

ספירת העומר - הכנה לקבלת התורה

וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאתכם את עמר התנופה שבע שבתות תמימות תהייתה: (ויקרא כג, טו)

בו יום באו, וכן הוצא בדבריהם ז"ל (שבת פז: ורש"י עס) שציוס שנסעו בו באו:

והצצתי בענין וארצה עולם חשקו יתבדך בישראל שניכרת מתוך מעשיו, בהעיר למה הטריחם ה' בדרך עד החדש השלישי, ואם לסיבה שכתבנו, עדיין תקשה שהיה לו לקפוץ הארץ ולהגיע למדבר סיני בו יום, ושם יתעכבו עד ספור שבעה שבועות ויהיה זמן הכושר כנוצר. אכן זה יגיד עולם חשק נתינת התורה לישראל, כי לגדל חשקו בדרך הוא בהם לא ראה להביאם ולהתעכב זמן ארוך בלא חתונה בבית חתנות, ולזה היה ממעיט הימים בריחוק מקום, ותקח כך שיעורן של דברים מחשוק וחשוקתו, כי לא יטעור בעכבתו מצוא אליה כל זמן שלא הגיעו עת דודים ועדיין לא עלתה כלה לחופתה, אשר לא כן צעת כלה בחופתה לא יעזר כח לעכב ביאתו אליה. ע"כ:] והוא מאמר הכתוב כאן **וספרתם לכם**, פירוש סיבת ספירה זו היא לסיבתכם – לטהרתכם, שזולת זה תיכף היה ה' נותן להם התורה:

ולדרך זה ידויק על נכון טעם **ממחרת השבת** ולא מיום השבת עצמו, כי כן משפט הספירה שהיו כל הימים שלימים, ולכל שיום ט"ו בניסן שהוא יום השבת האמור כאן, מקצת היום היו עדיין בארץ מנרים, לזה יא' ה' לספור ממחרת. והגם כי זה היה בפסח מנרים, כמשפט הזה יעשה באתו פרק עצמו מדי שנה בשנה, כי כמו כן יעשה בסוד ה' כידוע ליודעי חן:

ובפי הפשט, לזכרון העובר ביום השבת לזכרון פי ששת ימים וגו' (שמות כ יא) והמשכיל יבין. ועיין מה שפרשתי בפרשת בראשית בפסוק (ב ג) ויכל אלהים ביום השביעי: (ראה ההמשך בדרך רמז) – בפנינים ובמסגרת עמ' א"ל.

וספרתם לכם וגו'. אומרו לכם, לכל שילו ה' לספור **שבע שבתות**, ואמרו ז"ל (זוהר ח"ג יז.) כי לכל שהיו בטומאת מנרים ורעה ה' להזדווג לאומה זו, דן זה כמשפט נדה שדינה לספור שבעה נקיים, וזה שספרו שבעה שבועות ואז יהיו מוכשרים להכניסם כלה לחופה. והגם כי שם שבעה ימים וכאן שבעה שבועות, לכל הפלגת הטומאה, וגם היותם בכללות ישראל, ולכן שיער התמים דעים כי כן משפטם ושבעה שבועות:

ועיין מה שפרשתי (בפרשת יחזק) בפסוק **בחדש השלישי לצאת בני ישראל מארץ מצרים ביום הזה באו מדבר סיני**: (שמות יט א). וזה לשונו עס: הגה למה שקדם מעולם חזיתו יתבדך בישראל, וגדל חשקו לתת להם ארוסתם זאת התורה, תקשה למה נתעכב ה' מתת התורה עד חודש השלישי, כי מן סימני האהבה היא שלא יתעכב חושק מצא לחשוקתו. ואם לכל הדרך, הלא מצינו (סנהדרין נה.) שאפילו לחליעזר עבד אברהם קפצה לו הארץ בלכתו לקחת אשה לינחק, ומכל שכן וקל וחומר לחתונה נשיאת ראש, כי תקפוץ הארץ וגם השמים אם יטרכו לה. אשר על כן בא הקדוש ברוך הוא ונתן אמתלה לדבר, כי לא מיעוט החשק הוא הסובב אלל לכל הכשרת החתן, כי לא היו ישראל ראויים לכל שהיו בארץ הטומאה והיו לנדה ביניהם, והורכו לספור ספירת טהרתם שבע שבועות, בדרך שבעה נקיים אשר כזה ה' לזה (זוהר ח"ג יז.). והוא אומרו **לצאת בני ישראל**, פירוש לסיבת יציאתם מארץ מצרים, הוא הסובב עכבת הדבר עד **החודש השלישי**, והראיה כי כשקרכו ימי הכשרתם, בו יום נסעו בו ביום באו. והוא אומרו **ביום הזה** פירוש שנסעו,

צו את בני ישראל ויקחו אליהם שמן זית זה פתית למאור להעלות נר תמיד: מחוץ לפרכת העדת וגו': (כה, ג-א)

שבתות (לעיל כג טו), גם מאות השבת. נמאלת אומר שכלל כל מאות השביעיות יחד, לומר כי סודם ועיקרם אחד:

השכינה מאירה לעולם ואינה צריכה אור להאיר לה

עוד אפשר, שנתכוין בסמיכות פרשת מנורה לפרשת סוכה, על דרך מה שאמרו ז"ל (תו"ט) בפסוק **מחוץ לפרכת העדות**, וזה לשונם: וכי לאורה היה צריך והלא כל הארבעים שנה שהיו במדבר לא הלכו אלל לאורו, ופירשו התוספות (שבת כב: ד"ה וי לאורה) שלא היו הולכים לאור החמה אלל לאור השכינה, שהיו רואים מה שבתוך התפוח וכו', אלל עדות לבאי עולם וכו', ע"כ. והוא מה שנתחכם ה' בסמיכות זה של מאות המנורה למאות סוכה – פי בפסות וגו' (לעיל כג מג), לומר כי ישראל, לכל ענני כבוד לא היה להם אור השמש, והליכתם היתה לאורו יתבדך, אם כן מאות מנורה אינה אלל **לפרוכת העדות**, עדות לבאי עולם וכו':

כל המצוות שיש בהם שביעיות יש להם קשר

צו את בני ישראל וגו'. צריך לדעת מה ענין מאות שמן והדלקתו במקום זה. גם מאות מערכת השלחן מה ענינו לכאן. ומה גם שכבר נאמרו הדברים ככתבן במקומן במאות המשכן ומלותיו. ורש"י ז"ל פירש מה שפירש, ואין בדבריו דבר מספיק, ורמב"ן ז"ל כתב שכלה השמן וכו', ואין ראיה לדבריו:

ואולי כי לכל שזה מאות שבעיות, פסח שבעה ימים, חג הסוכות שבעה ימים, שמחת המינים שבעה ימים, גם ראש השנה ויום הכיפורים ישנם בבחינת השבע להיותם בחודש השביעי, לזה סמך לזה גם כן מאות המנורה שהיא בבחינת שבע נרות. גם השלחן ישנו בסוד שבע דכתיב (פסוק ו) שש המערכת וגו', והשלחן הסדורות עליו שהוא סוד המתקבץ בו שש מעלות והיא משלמת שבע. ותמלא שמה גם כן בפרשה זו מאות העומר שהוא שבע